

Ő a lány legrettegettebb ellensége...
és a legnagyobb vágya.

ROSE IN CHAINS

a leláncolt rózsza

fine
selection

JULIE SOTO

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JULIE SOTO

ROSE
IN
CHAINS

a leláncolt rózsa

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

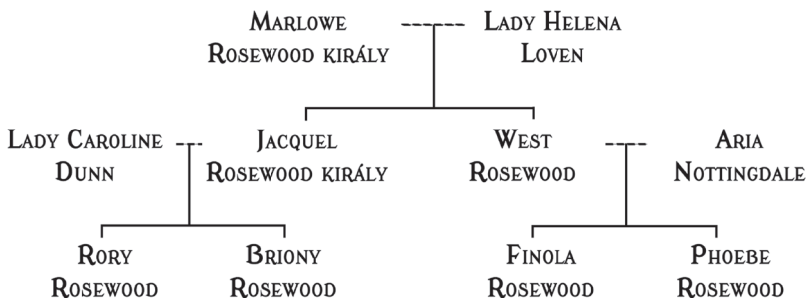
A „Saturday Girls” csapatnak...

TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Ez a mű explicit szexuális tartalmat, véres és erőszakos jeleneteket, valamint egy kiskorú karakter szexuális zaklatását tartalmazza. Előfordul benne nem beleegyezésen alapuló szex, továbbá az emberek fogságba ejtése és eladása is a *Rose in Chains* központi témája. Kényszersterilizáció, kiskorú szereplők halála, és kínzás is megjelenik a történetben. A tartalmi figyelmeztetések részletesebb listáját a www.juliesotowrites.com oldalon találod.

EVERMORE

ROSEWOOD-CSALÁDFA

BOMARD

BOMARD TRÓNJA - VERONIKA MALLOW

UTÓDLÁSI SORREND

Első - Riann Cohle	helyére lép Del Burkin
Második - Aron Carvin	helyére lép Lucille Piken
Harmadik - Genevieve Trow	helyére lép Canning Trow
Negyedik - Hap Gains	helyére lép Stance Green
Ötödik - Moira Locklin	helyére lép Rowan Locklin
Hatodik - Caspar Quill	helyére lép Liam Quill
Hetedik - Alba Twindle	helyére lép Collin Twindle
Nyolcadik - Orion Hearst	helyére lép Toven Hearst
Kilencedik - Florence Kleve	helyére lép Ryden Kleve
Tizedik - Cal Gidrey	helyére lép Evelyn Gidrey

ELSŐ RÉSZ

Egyesek állítják, hogy a mágiánk ereje a vérünkől fakad – a szívünkől –, de szerintem ez túl egyszerű magyarázat. Talán nem mi idézzük meg? Az elménkkel? A szándékainkkal?

Lehet, hogy fél fognak akasztani ezért, de hiszem, hogy éppen az elménkől meritett varázserővel tudjuk meghaladni az őseinket. Ha azt mondjuk, hogy a szívünket használjuk, túlságosan leegyszerűsítjük a kérdést.

Mert igaz, akik már szerettek közülünk, valóban a szívükkel tették, de az elméjük önként vállalt gyengeségéből is.

– Vindecci első írásai, körülbelül a Feljegyzés utáni 1507. esztendőből – nyolc évvel Vindecci megjelenése előtt

1. FEJEZET

BRIONY KÜLÖNÖSNEK TALÁLTA, hogy nem érezte, amikor a fivére meghalt. Az egész mellkasa beleremegett, amikor széthasadt és semmivé foszlott a védőhatár, és ahogy az erkély párkányába kapaszkodva végignézett Evermore országának maradványain, az érdes kő felsértette az ujjbegyét – de a lelkében nem rezdült meg semmi, amikor Rory meghalt.

Ikertestvérek voltak, így sokszor megrándult a kettejük között húzódó mágikus szál, amikor a fiú megsérült vagy segítségre volt szüksége. Briony most is ehhez a szálhoz nyúlt, és a kizárólag Rory számára fenntartott varázserőt kereste a mellkasában.

De csak a sötét csend felelt.

Feltételezte, hogy akkor sem súgott az előérzete, amikor az apja négy évvel ezelőtt elesett. Az anyja pedig már halott volt, amikor Brionyt kivágták belőle.

De amikor alig fél mérföldnyire tőle úgy gomolygott a por, mint a felhők egy nyári délutánon, és a Cordeliát és őt oltalmazó nyugalom tomboló káosszá vált, Briony már tudta, hogy Rory elesett.

A fivére védelmi pajzsa a vár körül leomlott. Rory halott.

Ám Briony lelke mégsem hasadt ketté.

Figyelte a naptól távolodó holdat. A napfogyatkozás ugyanolyan gyorsan ért véget, mint ahogy elkezdődött.

Milyen különös, gondolta bódultan.

– Ne... – suttogta Cordelia.

Briony jobbra fordult, és megpillantotta barátnője elfehéredett ujjbegyeit. Szinte áttetszőnek tűntek, amikor az ajkára szorította a kezét. A szél Cordelia szemébe fújta vörösesbarna haját, mintha így akarná megkímélni a látványtól. Cordelia másik oldalán Anna szinte önkívületi állapotban, tátott szájjal lépett a párkányhoz. A páncélját díszítő lila rózsacímeren megcsillant a napfény.

Briony visszanézett az egyre magasabbra törő por- és hamufelhőre, ami eltakarta a hold és a nap táncát. A baljós jelenség visszatükröződött a tó vizén, Brionytól balra.

Az utolsó sárkány erőteljes szárnycsapásokkal repült el a csatateret beborító embermassza fölött, és észak felé vette az irányt.

– Maradjatok itt! – mondta Anna, és gyorsan elfutott az erkélylépcső irányába. Megfordult, meggondolta magát. – Nem... Inkább menjetek be. Keressetek egy biztonságos helyet, és ott várjatok!

Briony rámeredt. Cordeliát a sírás fojtogatta.

Anna visszanézett, és Briony figyelte, ahogy a testőre sorra veszi a lehetőségeiket. Annának az volt a feladata, hogy mellette maradjon; csecsemőként a karjában tartotta a lányt, és megígérte az apjának, hogy ha kell, az életét adja érte.

Végül Anna lerohant a lépcsőn, mielőtt még meggondolhatta volna magát.

Briony visszafordult a porfelhő felé, és azon tűnődött, vajon a fivére teste is ott hever-e. A fivéréé, akinek az lett volna a feladata, hogy véget vessen ennek a háborúnak. A fivéréé, akiről a jóslat szólt.

Aztán elakadt a lélegzete, mintha a meghíúsult jóslat gondolata lett volna a pofon, amire szüksége volt.

Rory elesett. Briony reszketve szívta be a levegőt, szeme megtelt könnyel, ahogy maga elé képzelte a hadszínteret. Ezer katona döbbent rá éppen, hogy az utolsó reménységük, a Kétszeres Örökös is ugyanolyan egyszerű földi halandó, mint ők.

Briony lecsatolta a köpenyét. Csak hátrálatná a menekülésben. Ahogy a papucsja és a drapírozott selyemruhája is, de nem volt ideje átöltözni.

Fél lábbal már a lépcsőn állt, amikor Cordelia megragadta a csuklóját, és visszahúzta.

– Hová mész? – A hangjában félelem bujkált. – El kell rejtőznünk!

Briony megfogta a barátnője kezét.

– Ha elbújunk, mi leszünk az utolsók, akik itt maradnak – mondta tárgyilagosan.

Cordelia kék szeme elkerekedett. Amint elengedte Briony csuklóját, a lány megfordult, és lerohant a lépcsőn. Cordelia hangtalan léptekkel suhant a nyomában.

2. FEJEZET

Hat órával korábban

BRIONY AZ ÍRÓASZTALNÁL ÜLT A SZOBÁJÁBAN, és a teáscsészéből felszálló, lángnyelvekként táncoló gőzt figyelte. Szórakozottan meg-megmozgatta az ujjait, és maga elé képzelte kedvenc tóparti fűzfáját. Figyelte, ahogy a gőz teljesíti a parancsát, és előbb fatörzssé formálódik, majd több száz dús ágra omlik, és a víz fölé lóg.

Amikor nem lelt rá a varázsigére, amivel jobbá tehetne volna a világot, egyszerűbbnek tűnt valamilyen jelentéktelen dologgal játszani. A csészéjéből kiáramló gőz legalább szép képpé állt össze – ha már a várfalakon túli látvány nem volt valami szívderítő.

Megragadta a két szeme közt vibráló mágiaszálat. A forró tea átetsző párája felemelkedett, és előbukkant a fűzfa melletti tó. Briony elméjében megjelent a fa tövében ülő, nyúlánk fiú szilüettje is. Éppen egy könyvet varázsolt a fiú kezébe, amikor kitarult a szobája ajtaja. Briony összerendezte, a fűzfa eltűnt, a tea gőze pedig ismét a megszokott módon szállt föl.

Úgy fordult meg, mintha tetten érték volna. Rory állt az ajtónyílásban.

– Már ennyi az idő? – kérdezte az órára pillantva.

– Nem, én csak... benéztem.

Briony grimaszolt.

– Ne csináld ezt!

– Mít ne csináljak?

– Ne búcsúzkodj!

– Rendben, nem búcsúzkodom.

– Helyes.

Rory ajka megrándult. Ikrek voltak, a szájuk íve, a barna szemük és a gesztenyeárnyalatú hajuk is megegyezett. A fiú orra szélesebb volt, akár az apjuké, a lány haja pedig hullámos, mint az anyjuké, de egyébként csak apró különbségeket lehetett felfedezni a megjelenésükben.

Rory a csatára készítettett nadrágjába akasztotta a hüvelykujját.

– Figyelmeztetlek, hogy Didion el akar tőled búcsúzni. És valószínűleg a búcsúnál többet szeretne...

Briony felnyögött, és a mennyezetre bámult.

– Ez a te hibád – mondta. – Ha nem kérted volna meg Cordelia kezét, akkor Didionnak eszébe sem jutott volna ilyesmi.

Rory az ágyára huppant.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy ez az egész akkor ötlött fel benne, amikor elkezdted vele az éjfél utáni sétákat...

A lány felhördült.

– Ezt meg kitől hallottad? Annak már egy éve, és akkor is csak sé táltunk!

Rory mélyen a húga szemébe nézett.

– Nem találtál jobb napszakot a sétához?

Briony az ajkába harapott.

– Na jó, lehet, hogy egy kicsit több is történt...

Rory befogta a fülét.

– Elég!

– De esküszöm, az erényem sértetlen.

Rory hanyatt dőlt, és összeszorította a szemét.

– Fogd be, könyörgök!

Briony nevetve leült az ágy másik végébe.

– Van még valaki, aki szeretne tőlem elbúcsúzni? Akad más ké-
rőm is, akiről tudnom kellene? – A ruha szétterülő anyagát igazgat-
ta a lába körül.

Rory elmosolyodott, de aztán a szája íve mozdulatlanra dermedt,
mintha viaszból lenne.

– Nem is tudom. Van? – kérdezte halkán.

A lány lélegzete egy pillanatra elakadt.

– Ezt meg hogy érted?

Rory Briony tekintetét fürkészte.

– Ha Didion nem keltette fel az érdeklődésedet, akkor ki?

– Senki – vágta rá a lány hirtelen és kissé éles hangon. – *Háború*
van, Rory, ha esetleg nem vetted volna észre. Miért vesztegetnénk
az időnket ilyesmire?

– Nos, van, akinek ez nem jelent gondot. Mindenesetre a mai nap
után talán minden megváltozik. – A férfi felült. Briony nézte, ahogy
az ujjaival morzsolgatja a nyakában lógó, hosszú bőrzsinórt, amit ál-
talanban az inge alatt viselt. Az ezüstmedál még az édesanyjuké volt.

Rory mindig szerényen viselkedett, amikor szóba került a győ-
zelem lehetősége. Mintha nem is az ő diadalát jósolták volna meg.
Mintha nem igazán hinne benne.

– Igen. A mai nap után minden más lesz. – Briony átnyúlt az ágy fölött, és megfogta Rory kezét. – Szeretnéd, hogy még egyszer átbeszéljük?

A férfi felnézett rá, és bólintott. Ez már örökké így lesz köztük, döbbsent rá Briony.

Az első tanítási napon, amikor az apjuk megkérte, hogy vigyázzon Roryra, nem értette, miért kell szemmel tartania a tizenhat éves ikertestvérét. Nem Rorynak kellene vigyáznia őrá?

– Lehet, hogy ő nem boldogul olyan jól azokkal a feladatokkal, amelyekben te jeleskedsz – hangzott a válasz. – Jó lenne, ha a bómardi gyerekek nem azt látnák, hogy Evermore leendő királyán túltesz a húga.

Briony az első vizsgaeredményekig fel sem fogta ennek az intelemnek a jelentőségét. Az apja arra kérte, hogy komplett feladatokat oldjon meg Rory helyett. Az elkövetkező öt évben a kitartó szorgalommal elvégzett munkájáért általában a bátyja aratta le a babérokat, és Rory ügyetlenkedései után is neki kellett helyrehozni a hibákat.

Ezt soha nem bocsátotta meg az apjának, még a halála után sem.

Briony mély levegőt vett, és ujjait a tenyere felé hajlítva egy apró, vízzel teli fiolát idézett a kezébe. Rory elé tartotta.

– Ez a tó vize. Ugyanaz a víz van a kastély és az iskola kútjában is. – Briony nyelt egyet, és arra a több ezer eversun családra gondolt, akik a háború végéig a tó túloldalán található iskolában húzták meg magukat. – Amikor védelmet varázsolsz, öntsd a kezedre, az utolsó cseppet pedig tedd a nyelvedre. A tó, a Claremore kastély és az iskola mind egy hozzád kapcsolódó védőpajzs alá kerül.

Rory elvette tőle az üvegcsét, és bólintott.

– Meers tábornoknak egyébként nem tetszik ez a terv.

– Mert ő nem érti. Ő nem Rosewood – felelte Briony.

Az ő Rosewood-vérvonaluk élen járt az elhárító és védelmező mágiában – mágikus pajzsokban, védelmi határookban, védőbűbájokban. Briony és Rory apja szerint ez volt az egyik fő oka annak, hogy uralkodásra születtek. Ő, a nagyapjuk és a felmenőik közül az összes férfi jeles uralkodó volt a béke korszakában. Rory volt az első Rosewood, aki több mint ötszáz év után először szembesült háborúval.

– A tábornok inkább a támadó mágia híve. Ez a munkája – folytatta Briony. – De a te feladatod királyként és Rosewoodként az, hogy védelmezd a népünket.

– Már ami megmaradt belőlük – mondta Rory kimerülve.

A háború elmúlt négy éve alatt egyre délebbre szorították őket, egyre nagyobb területeket és egyre több embert veszítettek. Bomard igazából nem a földet akarta. Nem is a harcok során ejtett foglyokat – bár a hataloméhes bomardiakat ez mindig örömmel töltötte el. Hanem Roryt. El akarták pusztítani a Kétszeres Örököst.

Briony a kezét a férfiéra tette.

– Hamarosan vége lesz. Ma jött el a napja.

– És ha mégsem? – kérdezte Rory türelmetlenül, és könnyörgő tekintettel nézett a hűgára.

– Vége lesz. – Briony hangja magabiztosan csengett, pedig a lelke tele volt kétellyel. Megnyugtatósképpen elmosolyodott. – A napfogyatkozás. Mindenki tudja, hogy ma van. *Amikor az éjszakát beraagyogja a nap, győzedelmeskedik ő...*

Rory elrántotta a kezét.

– Ne idézd nekem a jóslatot! Hatszáz éves ostobaság.

Felállt, és az íróasztala előtti ablakhoz ment. Briony figyelte, ahogy kihajol a párkányon, mint egy gyerek, aki ki akar menni játszani. Végigsimított a paplanon, és a régi jóslatra gondolt, amely már négy éve kísérti Roryt.

Amikor az éjszakát beragyogja a nap, győzedelmeskedik ő, aki véget vet e földi háborúnak. Kétszeres Örökös lesz, e kontinens jogos uralkodója.

A jóslat több mint fél évezreddel ezelőttről származik. Nem teljesedett be a morelandi polgárháború végén, amely után a kontinens két birodalomra, Evermore-ra és Bomardra szakadt, ezért a legtöbben el is felejtették. De négy évvel ezelőtt, az új konfliktus ki-robbanásakor mindenki azon töprengett, vajon Roryról szól-e a jövő-vendölés.

Briony tekintete az íróasztalán lévő papírokra és levelezésekre té-vedt. A tengerentúli országoktól visszakapott levelekre, amelyekben közölték, hogy nem tudnak segítséget küldeni, de amennyiben a Rosewoodok visszavonulnának, szívesen befogadják őket az udvar-tartásukkal együtt; a *Hirmondó* naponta frissülő lapjaira, amely te-le volt a birodalomból érkező hírekkel; a győzelmi beszédre, amit ő írt Rorynak, és a térképekre, amelyeken az eversunok összes rejtek-helyét bejelölték.

Megköszöri a torkát.

– Meg kell ölnöd – mondta Briony halkán. – Véget kell vetned ennek. Örökre.

Briony még ki sem ejtette Mallow nevét, máris hideg borzongás járta át a mellkasát.

Rory összeszorította az ajkát.

– Tudom.

– Ha semmi más nem működik, akkor szívmegeállító varázslatot kell alkalmaznod.

– Tudom, Briony – mondta Rory keményen. Szípozott. – Bocsá-nat. Én... Úgy lesz. Meers tábornokkal már gyakoroltunk...

A hangja elakadt. Briony nem akarta tudni, milyen apró vadállá-tok és madarak estek a gyakorlás áldozatául Claremore környékén.

Evermore-ban tiltott mágiának számított a szívmegállítás. Az összes szívágia közül a szívmegállítás – vagyis a lüktető szív összezúzása a tulajdonosa mellkasában – követelte a legnagyobb áldozatot a mágustól. Az első emberi élet elvételétől meghasadt a mágus szíve, és minden további kioltott élettől még tovább mélyült a seb. Rorynak az alapoktól kellett elsajátítania ezt az összetett varázslatot, mivel a szívágíát csak a bomardiak használták. Mint ahogy az elmemágiát pedig csak az eversunok.

A két ország közötti különbséget aknáztá ki ügyesen Veronika Mallow. Uralkodása alatt a bomardiak radikalizálódtak, és elhitték, hogy az eversunok elmemágiája *elmekontroll*. Ahelyett, hogy elismerték volna annak, ami: egy másik, az övéktől különböző mágiaforrásnak. A két módszer között voltak ugyan alapvető különbségek, például a szívágusok soha nem tudtak elsajátítani bizonyos elmemágia körébe tartozó varázslatokat, és fordítva. De az igazi különbséget a mágikus erő forrása jelentette. Az elméből merített mágia nem fárasztotta ki a testet, míg a szívből fakadó mágia nagyobb fizikai áldozatot követelt. Ahhoz, hogy megőrizték erejüket, és hosszú távon is tudják alkalmazni a varázserőt, a szívágusok mindig is familiárisokra, azaz állati segítőkre támaszkodtak.

Vagy még annál is tovább mentek.

Mallow uralkodása alatt néhány bomardi felbátorodott. Miért használnának állatot, ha használhatnak embert is? Egy másik mágus szíve sokkal több erőt adhat, mint egy állaté. Egyetlen kötelékkel – a szívforrásköteléssel – biztosíthatják, hogy a mágus szíve soha ne merüljön ki.

Az ablakon túlról fülsiketítő sikoly tört át a csata robaján. Feszülten figyelték, ahogy Mallow familiárisa fekete szárnyával az ég felé csapkod. Az ismert világ utolsó sárkánya, a lény, akinek a neve

az idők során a homályba veszett, hajnalban kezdett fölöttük körözni.

Voltak pillanatok, amikor Briony megértette, miért követik a bomardiak Mallow-t. Elképzelhető, hogy ő is vakon hitt volna annak a mágusnak, aki képes familiárisává tenni a világ utolsó sárkányát. Nem is beszélve arról a mérhetetlen hatalomról, amit Mallow nyert e kötelék által: hozzáfért a sárkány varázserejéhez, és olyan képességekre tett szert, amelyeket egyetlen szív-mágus sem birtokolhatott a hétköznapi familiárisok vagy az emberi szívforrások által. A sárkányhoz kapcsolódva Mallow-n nem fogott az idő, akár két emberöltőt is végigélhetett, ahogy ez a sárkány legutóbbi tulajdonosával is történt. A krónikákban Sárkányúrként emlegetett varázsló több mint százötven évig élt. Mallow ráadásul nem csak a hosszú élet ajándékát kapta meg a familiárisától. Köztudott volt, hogy sárkány erejével képes a gondolatolvasásra is, amihez korábban csak a legtapasztaltabb *elmemágusok* értettek.

Addig nézték a sárkányt, amíg az ismét eltűnt az óceán felett.

Briony összeszedte a gondolatait, amikor Rory elfordult az ablaktól. Fivére ugyanazzal az arckifejezéssel nézett rá, mint amikor fiatalabb korukban valamelyik tanító kérdésére kellett válaszolnia.

– Te hiszed, hogy a jóslat rólam szól? Őszintén? A szíved mélyén, Briony?

Briony higgadtan, habozás nélkül felelt:

– Igen.

Rory a tétovázás jeleit fürkészte az arcán, de Brionyn ilyesminek nyoma sem volt.

Kopogtak. Briony felpattant.

Rory felsóhajtott.

– Megjött Didion.

A lány ajka lebiggyedt.

Rory felnevetett.

– Ne légy vele gonosz! – mondta. – Ma akár meg is halhat, tudod.

– Ne mondj ilyet!

– Pedig így van! – Rory az ajtóhoz rohant, és kitárta. – Nem igaz, Did?

A sudár termetű Didion félénken állt az ajtóban.

– Mi nem igaz? – kérdezte, és kusza sötét haja alól Brionyra és Roryra pillantott.

– Hogy ma meghalhatsz – vágta rá Rory egyszerűen.

– Ó, igen. Nagyon szomorú.

Briony hitetlenkedve nézett rájuk, és felült a dunyhás ágyon.

– Örülök, hogy ilyen rendíthetetlen elszántsággal tekintetek a jövőbe.

Didion elmosolyodott, és megköszörülte a torkát.

Rory összecsapta a kezét.

– Nekem most meg kell keresnem Cordeliát. Nem baj, ha felügyelet nélkül kettesben hagylak benneteket?

Briony kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Rory már kilépett az ajtón.

– Sokszor voltunk már kettesben – nevetett Didion.

Rory belekapaszkodott az ajtókeretbe, és még visszanezített.

– Ha ilyeneket mondasz, ma *biztosan* meghalsz.

Briony kuncogott, Didion olajbarna bőrét pedig rózsaszín pír öntötte el.

– Mintha *te* nem azért mennél el, mert felügyelet nélkül akarsz maradni! – kiabálta Briony. Felkapta az egyik párnát, és a bátyja után dobta. Ő egy laza csuklómozdulattal még a levegőben széthasította a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

párnát. Tollak szálltak mindenfelé, Rory elrohant, és csak a pehelyfelhő maradt utána.

Briony felnyögött, a mellkasa felé fordította a tenyerét, összesöpörve, majd a szemetesbe lebegtetve a tollakat.

Miután rendet rakott, az utóbbi évben most először maradt kettesben Didionnal. A férfi végigpásztázta Briony szobáját, alaposan megnézte az íróasztalát és a falakon lógó festményeket.

– Kényelmes itt neked? – kérdezte, dús szemöldökét a lányra emelve.

– Nekem tetszik. Hiányzik a Biltmore palota, de hát mit lehet tenni? – Briony vállat vont. És azonnal el is szégyellte magát. „Mit lehet tenni?” Mintha pénzfeldobással veszítették volna el a tengerparti palotát, nem csatában.

A férfi a könyvek mellett álló teáscsészére szegezte a tekintetét. Ugyanarra a teáscsészére, amelynek gőzével Briony alig tíz perce még egy másik fiú emlékét hívta elő. Didion a folyadék fölé emelte a mutatóujját, és felmelegítette a teát. Felszállt a gőz, a férfi pedig a lány felé nyújtotta a teáscsészét.

– Tessék – mondta félénk mosollyal.

Briony igyekezett nem összerezzeni, amikor elvette a csészét, és a férfi leült mellé az ágyra.

– Rég volt már lehetőségünk kettesben maradni – mondta Didion.

Briony bólintott. Ez az ő ötlete volt. Amikor túlságosan leterhelte a taktikai megbeszélések okozta stressz és a várfalakon belüli feszültség, éjszakánként a Biltmore palota melletti kikötőnél sétálgatott Didionnal, távol a tolakodó tekintetektől és kíváncsi fülektől.

Didion végighallgatta a nőt, aki hangot adott a Meers tábornok stratégiáival kapcsolatos csalódottságának, sétáik pedig idővel lágy